

Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να παίζει με τη ζωή του συν-ανθρώπου του. Ο ιός δοκιμάζει τις αντοχές, δοκιμάζει την πίστη του ανθρώπου, την αγάπη του προς τον...

συνάνθρωπό του. Η διδασκαλία του ευαγγελίου, ο λόγος των Πατέρων και η παράδοση της Εκκλησίας ποτέ δεν έπαιξαν με τα όρια και τις αντοχές του ανθρώπου. Ακόμη και στις αμφιβολίες και δυσπιστίες του, με αγάπη αλλά και με παρηρησία στάθηκαν.

Υπάρχουν φωνές που υποστηρίζουν πως ο ιός δεν επιβιώνει μέσα στον ναό, πως δεν κολλάς τον ιό μέσα στην Εκκλησία. Ας ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα, ας φερθούμε με ειλικρίνεια απέναντι σε κάθε ευσεβοφάνεια και υποκρισία που απειλεί το ανθρώπινο πρόσωπο. Είναι άλλο η Θεία Ευχαριστία και άλλο ο ναός ως κτίσμα. Ο ναός είναι ένα κτίσμα, έχει υλικά στοιχεία, τα στοιχεία του προέρχονται από τούτη την κτίση. Επομένως, ως προερχόμενα από την δημιουργία, εμπίπτουν στη δυναμική της αλλοίωσης, της φθοράς. Ο ιός σαφώς και μπορεί να επιβιώσει στα πόμολα, στις καρέκλες, παντού μέσα στον ναό. Δεν είμαστε άτρωτοι.

Είναι άλλο όμως η Θεία Ευχαριστία. Ναι μεν δύο υλικά στοιχεία, ο άρτος και ο οίνος, προέρχονται από την φύση (κτιστά), αλλά μεταβάλλονται με την ενέργεια, με την χάρη του Αγίου Πνεύματος σε Σώμα και Αίμα Χριστού. Μετά τον καθαγιασμό των Δώρων εξακολουθούμε να βλέπουμε άρτο, οίνο, το Σώμα έχει τη γεύση του άρτου και το Αίμα έχει τη γεύση του οίνου (διατηρώντας τις ιδιότητές τους), όμως λειτουργούν με έναν άλλον τρόπο. Λειτουργούν με τον τρόπο του ακτίστου. Υπάρχουν με τον τρόπο του ακτίστου. Εκεί τον λόγο τον έχει το Άγιο Πνεύμα που έρχεται και μεταβάλλει τον άρτο και τον οίνο. Το είναι τους είναι ο

τρόπος του ακτίστου. Εκεί, στο Σώ μα και στο Αίμα δεν κολλάς κανέναν ιό, αλλά και τίποτε που να βλάπτει. Φανταστείτε να χρειαζόταν να απολογηθεί ο Χριστός στον Μυστικό Δείπνο για ένα μυστήριο που δεν ανήκει στην ανθρωπινή φύση, λογική, περατότητα.

Η Εκκλησία δεν έχει ανάγκη να απολογηθεί, ούτε να αποδείξει το μυστήριο. Εξάλλου, αυτό δεν αποδεικνύεται. Αν επιχειρηματολογήσουμε υπέρ του μυστηρίου με ενδείξεις, αποδείξεις, δεν γινόμαστε αυτό που λέει ο Καζαντζάκης στην "Ασκητική", δηλαδή "σωτήρες του Θεού" (salvatores dei), αλλά θεοκτόνοι, αφού προσπαθούμε να αποδείξουμε τον Θεό, να αποδείξουμε πως πρόκειται για Σώ μα και Αίμα Χριστού. Ο μεγάλος φιλόσοφος Νίτσε, στα παραπάνω είδε την θεοκτονία και γι' αυτό μίλησε για τον θάνατο του Θεού. Δεν ήταν άθεος ο Νίτσε. Στην Εκκλησία σήμερα υπάρχουν περισσότεροι άθεοι. Δεν είπε πως δεν υπάρχει Θεός, αλλά με τη φράση "ο Θεός είναι νεκρός" έδειξε την τραγικότητα των φιλοσόφων στην προσπάθεια τους να δουν με τα μάτια του νου τον Θεό. Οι αποδείξεις σκοτώ νουν τον Θεό. Επιχειρηματολογώ ντας πάνω σε αποδείξεις πως δεν κολλάς τον ιό στην Θεία Κοινωνία μέσα από παραδείγματα, εγκληματούμε. Σε μία τέτοια περίπτωση οδηγούμαστε στην αφάιμαξη του μυστηρίου. Το μυστήριο δεν αποδεικνύεται. Παραμένει μυστήριο. Το μυστήριο αποκαλύπτεται, βιώ νεται, γίνεται ζήτημα εμπειρίας. Ζήτημα, μετοχής, κοινωνίας, μιας άλλης κατάστασης υπέρλογης, χωρίς να σημαίνει πως το υπέρλογο είναι παράλογο. Όσο προσπαθούμε εντός της Εκκλησίας να αποδείξουμε το μυστήριο, τόσο γινόμαστε θεοκτόνοι και χειροκροτητές της αντίληψης που γέννησε στη Δύση την αθεΐα, μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας της.

Αλλοπρόσαλλες φωνές ενός εγωιστικού γεροντισμού που μυρίζει αυθεντία και πνευματική αυτάρκεια, ενός φανατικού γεροντισμού που δημιουργεί οπαδούς παρά διακόνους, που τυφλώ νει τους οπαδούς του και κηρύττει τον πόλεμο κατά της μάσκας μέσα στους ναούς, ενός γεροντισμού που ζητά να επιβεβαιώ νεται για να δεσπόζει, ενός γεροντισμού που προφητεύει, εξορκίζει και λιγότερο μιλάει για έλεος, φιλανθρωπία, σωτηρία, ενός γεροντισμού που συνθηκολογεί με την ωραιοπάθεια του προσωπικού πνεύματος, ξεκίνησαν τον πόλεμο κατά της μάσκας μέσα στους ναούς. Αλήθεια, ποια βεβαιότητα τους αναδεικνύει άτρωτους; Ποιο δεδομένο αναπαύει τις συνειδήσεις τους; Ποιος λαμβάνει την ευθύνη των λόγων και των πράξεων τους; Ποιος λαμβάνει την ευθύνη για τον συνάνθρωπο τους; Το μόνο που γνωρίζουν είναι πως να περιεργάζονται ακόμη δολιότερες μορφές υποκρισίας, ηθικισμού και ευσεβοφάνειας.

Όταν η ιστορία φτάσει στο τέλος της, όλα θα εξαφανιστούν. Η μόνη αληθινή ζωή θα βρίσκεται στη Βασιλεία του Θεού. Στην παρούσα φάση όλα υπόκεινται στη φθορά και στην αλλοίωση. Άνθρωποι, κτίσματα, αντικείμενα, υλικά. Όχι όμως το Σώ μα και το Αίμα του Χριστού. Η Θεία Ευχαριστία είναι το μόνο που θα υπάρχει στη Βασιλεία του Θεού. Δεν υπόκειται στη φθορά, δεν εμπίπτει σε κινήσεις μεταδοτικές της αλλοίωσης. Είναι τιμή και ευλογία για το ανθρωπινό γένος να τρώ ει τον Θεό Του. Να τρώ ει το Σώ μα Του, να πίνει το Αίμα Του. Να κοινωνεί με τον Θεό, να κοινωνεί μέσα στη Θεία Λειτουργία με τον συνάνθρωπο και να συναντιούνται όλοι μαζί στο Άγιο Ποτήριο. Δεν είναι θέμα ιδεολογίας, συγκίνησης, συναισθημάτων. Είναι θέμα εμπειρίας. Ζήτημα ενός τρόπου υπαρξιακού, χαρισματικής ενύπαρξης. Ο τρόπος του Θεού. Ο τρόπος του ανθρωπίνου. Μέχρι να

συναντηθούν..

**Πρεσβύτερος Ηρακλής Φίλιος (Βαλκανιολόγος, Θεολόγος)
Εφημέριος Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου Διάβας**